

Khoảnh Khắc Dưới Mưa

Contents

Khoảnh Khắc Dưới Mưa	1
1. Chương 1 : Đo Độ	2
2. Chương 2 : Bạn Học... Mới	3
3. Chương 3 : Gia Sư Bất Đắc Dĩ	4
4. Chương 4 : Giải Cứu	5
5. Chương 5 : Chuyện 2 Năm Trước	6
6. Chương 6 : Bất Ngờ	7
7. Chương 7 : Nỗi Lòng Của Lâm Anh	8
8. Chương 8 : Lời Thú Tội	9
9. Chương 9 : Trên Cây Cầu	11
10. Chương 10 : Nụ Hôn Dưới Mưa	12
11. Chương 11 : Lời Tỏ Tình	13
12. Chương 12 : Tức Giận	15
13. Chương 13 : Cuộc Nói Chuyện Giữa Hai Người Đàn Ông	16
14. Chương 14 : Trò Chơi Tình Yêu	18
15. Chương 15 : Trong Quán Bar	19
16. Chương 16 : Kết Thúc Là...	21

Khoảnh Khắc Dưới Mưa

Giới thiệu

- “Nhắc đến con nhỏ đó thì chỉ thêm bực mình, mặt lúc nào cũng đờ như cây cơ. Tui học chung cả n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoanh-khac-duoi-mua>

1. Chương 1 : Đo Độ

- Đồ khốn! Tôi...tô..tôi ghét anh, tô...tôiii hận anh. Đồ lừa đảo, đồ xấu xa. Tôi ko muốn nhìn mặt anh nữa.... huhuhu...

Sau khúc “tuyệt tình ca” sụt mướt, cô bạn gái của Minh Tuấn quay lưng bỏ chạy, để lại phía sau một khuôn mặt phải nói là ko có gì... bình thản hơn, như là đã biết trước chuyện này sẽ xảy ra vậy.

Nhếch mép cười một cách rất chi là đều, hần thăm nghĩ, đây có lẽ là một kết thúc tốt đẹp so với những cô bạn gái trước của hần, cô ko tát cho hần ta một cú giáng trời thì khóc lóc quằn quại ăn vạ trong lớp hần. Hần nghĩ mà còn cảm thấy hơi... sồn gai óc...

- Haizzz....tội nghiệp con bé...bé thế mà đã bị mày chơi.

Thằng Bính cậ khoác vai hần, mắt hướng về phía con nhỏ. Thằng này chơi thân với hần nên vụ nào cũng nắm rõ tình hình chi tiết hết, phải nói rằng thằng này là một người ko thể thiếu, là cánh tay phải của hần!

Bính cậ đưa tay ra tính tính toán toán...

- 11...12.... - 12 ngày... chà... cũng tiến bộ hơn nhỏ trước 3 ngày, nói chính xác hơn là 2 ngày rưỡi. - Nó vỗ vỗ vai thằng bạn, trêu chọc - Như vậy là khá lắm rồi, lần sau cứ thế mà phát huy...khà khà...

Hần đứng im từ nãy đến giờ, mắt cứ đăm chiêu mãi về hướng chạy của con nhỏ, mặc dù nhỏ bạn gái hần đã biến mất từ lâu.

- Ko được ! Ko thể như thế được !

Trời! hần đột xuất thốt lên một câu giạt bản mình. Thằng Bính cậ đẩy gọng kính lên, quay lại nhìn hần ngu ngu...

- Ko thể ...- Vừa nói hần vừa giang tay đẩy thằng Bính cậ ra, mắt vẫn nhìn về hướng đấy - Ko thể ....bỏ qua được!

Nói rồi hần lao như tên phóng ra khỏi lớp, thằng bạn của hần từ khi bị đẩy vắn ngơ ngơ ngác ngác đứng đấy, mặt thì ngu ko chịu nổi...

Thì ra hần để ý em nào ngồi bên góc sân trường đang cầm cúi đọc đọc cái gì đó.

Nhìn nghiêng cũng thấy em dễ thương ra phết, từ đầu xuống chân thì chẳng có gì đặc biệt, áo phong quần jeans...rất giản dị (trường hần được tự do ăn mặc mà), được cái em nó có nước da trắng như trứng gà bóc... cũng được xếp vào hạng tạm tạm...

- Hi ! Tôi ngồi cạnh Ấy có được ko?

Ko có phản ứng gì, cũng ko 1 cái liếc mắt...

- Ấy ko trả lời vậy là đồng ý nhé - Hần lán la ngồi xuống - Ấy tên gì? Học lớp nào vậy?

Vẫn ko có phản hồi, được lắm cô bé... độ chai ði của anh đây cũng ko kém phần đâu... Hần liếc nhìn cuốn sách nhỏ đang đọc...

- Toán học à? 12....vậy là Ấy học lớp 12? Ấy cùng khối với tôi rồi đấy. Nhưng Ấy học lớp nào vậy sao tôi ko biết ta...?

Vẫn ko coi hần ra gì, làm hần thấy khó chịu dần rồi đấy...

- Tôi tên Minh Tuấn, còn Ấy? Đến giờ giải lao thì Ấy phải để thời gian nghỉ ngơi chứ... học nhiều làm gì ... mà....

Hần chưa nói hết câu thì nhỏ đứng phắt dậy rồi bỏ đi, mắt vẫn ko rời cuốn sách. Ko có một thái độ cụ thể nào dành cho hần.

Khỏi phải nói cũng hiểu... độ ngu của hần bây giờ còn hơn cả thằng bạn hần lúc nãy...

2. Chương 2 : Bạn Học... Mới

Trở lại với nhân vật Lâm Anh. Những thằng chai sạn như hắn thì nó cũng gặp nhiều rồi. Phí sức, nó chẳng bao giờ để thời gian vì những thằng vô công rồi nghề như vậy.

Nó về lớp và lẳng lặng tiến đến bàn mình. Lớp nó hình như đang nhốn nháo chuyện gì đó... kệ, nó vẫn cắm cúi vào cuốn sách chẳng cần quan tâm...

- Giới thiệu với các em, đây là bạn học mới đến lớp chúng ta. Các em cho 1 tràng pháo tay!!!

- Xin chào các bạn. Tổ tên Lệ Nhi, mong các bạn giúp đỡ.

Sau 1 tràng pháo tay và những lời bàn tán rầm rộ, cô chủ nhiệm lên tiếng:

- Nào, Lệ Nhi, em chọn chỗ ngồi đi.

Cô nàng đảo đảo mắt tìm kiếm.

- Thưa cô....em sẽ ngồi trước bàn bạn ấy, Lâm Anh!!!

Câu nói của Lệ Nhi vừa dứt thì cả lớp cùng đồng thanh “Ồ” lên 1 tiếng.

Lâm Anh giờ mới ngược mặt lên nhìn. Hai cặp mắt đối diện nhau, Lệ Nhi vẫn mỉm cười tinh quái nhìn nó, giống như là 1 ý đồ đã sắp đặt trước. Còn nó, khuôn mặt biến sắc rõ rệt, máu trong người nó dồn hết lên mặt làm nó đỏ tái, cặp mắt nó ánh lên như hai con dao sắc nhọn đang lao về hướng Lệ Nhi.

Cả lớp im bật, hết nhìn nó rồi đến nhìn cô bạn mới hết sức tò mò....

- Em quen với Lâm Anh à? - Cô chủ nhiệm cũng hơi bất ngờ, nhưng lại ko để mất thêm thời gian của lớp - Thôi em về chỗ ngồi đi!

Nó cũng nhanh chóng lấy lại trạng thái ban đầu, rồi lại tiếp tục cắm cúi vào sách, nhưng trong lòng thì rất khó chịu...

Hết tiết học.

Nó nghĩ mình nên đi xuống căn tin uống 1 chai nước có ga để bớt nóng trong người, dù sao nó cũng chẳng muốn nhìn mặt Lệ Nhi trong lúc này.

Theo thói quen, nó chọn một góc khuất ở căn tin vừa uống nước vừa dán mắt vào sách.

- Hi! Chào Ấy, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi, đúng là duyên thật đấy.

Uh duyên, vô duyên thì có. Nó chẳng buồn ngược lên nhìn, sắc mặt lạnh như tiền.

- Ấy chăm chỉ học vậy sao, hay Ấy làm gia sư cho tôi đi??? - Hắn gãi gãi sau gáy, hơi xấu hổ - Nói thật với Ấy, tôi học dở lắm, nhất là môn Văn, à ko, môn Lịch Sử chứ... hi hi, nói chung môn nào tôi cũng chỉ số 50% thôi, ầy mà đồng ý làm gia sư cho tôi thì tốt quá ^^

- ....

- Thôi được, xem như Ấy ko trả lời là Ấy đã đồng ý. Tôi quyết định ngay bây giờ tôi sẽ nhận Ấy làm gia sư của riêng tôi !!!!! Ấy cố gắng làm tốt bổn phận của mình nhé!!!!

Và thế là hắn hí hửng quay lưng đi, mặc kệ đối phương nghĩ thế nào. Hắn là vậy, nói là làm và phải làm cho bằng được....

3. Chương 3 : Gia Sư Bất Đắc Dĩ

- Ôi ôi....đừng chen mà....tớ sắp nhìn thấy được mặt cậu ấy rồi.

- Đâu? tránh ra tớ coi với.

- Ôi đúng là hot quá...hot thật đó.

- Cậu ấy thật là tuyệt vời hix hix...

Chẳng hiểu lý do gì mà sáng nay đến trường lại thấy khối lớp 12 của nó nhốn nháo toàn nữ sinh chen chúc nhau ở hành lang, lại còn kêu la ầm ĩ nhưc óc diếc tai. Nó thì ko phải dạng người ưa tò mò nên đi thẳng vào lớp. Lớp nó cũng chẳng còn bóng con gái nào ngoài Lệ Nhi. Thấy nó, Lệ Nhi lại mỉm cười, một điệu cười khiến nó càng cảm thấy khó chịu.

Đầu nó bắt đầu lật lại chuyện cũ xa xôi...

Nó cố chống gượng suốt 2 năm qua. Nó đã cố gắng để quên hết chuyện của quá khứ nhưng mọi cố gắng đều phí công vô sức, người làm nó ra thế này thì lại đang ngồi trước mặt nó cười, cười trên sự đau khổ của nó...

- Nào, tất cả các em hãy vào chỗ ngồi hết đi!!!!!!

Tiếng hét của thầy dạy Văn làm nó sực tỉnh, nó tránh né cái nhìn của Lệ Nhi và đi thẳng đến bàn mình.

Và trong cả một tiết học, nó ko tài nào tập trung được...

Giờ giải lao hôm nay nó chẳng có hứng xuống căn tin, nó kiếm một chỗ khuất dưới góc cây sân trường. Hôm nay trời đẹp, gió thổi nhẹ nhẹ, không khí ẩm đậm làm nó cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

- Ahhh....thì ra Ấy ở đây, tôi tìm Ấy mãi.

Hừ, lại cái tên Minh Tuấn đáng ghét. Muốn yên tĩnh một chút cũng ko xong.

- Hôm nay có một bài tôi ko hiểu nên nhờ Ấy chỉ hộ, Ấy giúp tôi nha? Hi hi

Hắn gãi đầu cười cười, lôi trong túi ra một cuốn sách, lật lật từng trang tìm tìm kiếm kiếm...

Nó thở dài mệt mỏi, nó chẳng muốn đôi co với hắn, mặc kệ.

- Lâm Anh! Đúng là Lâm Anh rồi !!!!

Tiếng của thằng con trai nào đó kêu tên nó ở đằng xa, nó cả Minh Tuấn đều ngược lên nhìn. Rồi nó chau mày, nhìn kỹ một chút.

Ai vậy??? Hình như... Người ấy quen quen....Cậu ấy là... là người ấy sao??? ...

Thật ko thể tin nổi...!!! Phải làm sao đây....

Tự nhiên nó cuống quĩnh hết cả lên... Chuyện gì đang xảy ra với nó đây chứ???.. nó ko muốn gặp cậu ấy.... thật sự ko muốn.... nhất là lúc này!...

Cậu ta đang tiến gần về phía nó..... Bỗng nhiên nó quay phắt sang hắn, khoác lấy tay hắn rồi lôi đi...

- Ah uhm...bài Toán này à....dễ thôi mà...để tôi giúp cậu...

- ????... Bài này đâu phải toán, là Anh văn mà...!!

...

Nó lôi hắn ta đi 1 đoạn khá xa, nó cũng ko dám quay đầu lại nhìn người ấy.

Trên đoạn đường hắn ngẫm nghĩ mới biết nãy giờ chỉ là trò giả dối....hắn ức chế lắm.

- Này Ấy!!! Diễn đến đây đủ rồi đó.... cậu ấy đi rồi.

Nó rút tay lại, thay vì sẽ mỉm cười và nói với hắn một câu cảm ơn chân thành thì ngược lại, mặt nó lạnh tanh chẳng nói chẳng rằng quay lưng bỏ đi, để lại hắn chơi vơi giữa sân trường với một cục tức dồn nén bấy lâu sắp bị bùng nổ...

Sau một hồi chết lặng, hắn lại nhếch mép cười.

- Được lắm cô bé, càng lúc tôi càng thích em rồi đấy!!

4. Chương 4 : Giải Cứu

Trong lòng của nó rối tung rối bời. Mọi chuyện của 2 năm trước lại cứ hiện rõ mồn một trong đầu nó, cảm giác xấu hổ, cảm giác tủi nhục, cảm giác bị phản bội nó đã vút lại trường cũ 2 năm trước, bây giờ như lặp lại thêm một lần nữa...

Đứng trước cửa lớp, nó lưỡng lự. Trong đó có một người nó rất căm ghét, nó ko muốn nhìn mặt cô ta, nhưng ko còn cách nào hơn, nếu ở đây thêm một lúc nữa nó sợ lại gặp người ấy. Nó đành tự nhủ mình hãy cố: “Bơ đi để mà sống”.

- Lâm Anh!!! Sao cậu cứ luôn tránh mặt tớ vậy?

Lại cái giọng chúa ghét ấy, mặc kệ, nó lôi sách ra học.

- Tớ biết là cậu còn giận tớ, nhưng dù sao chuyện cũng đã 2 năm rồi, cậu ko cần giận dai thế chứ???

- ... !!

- Thôi được, dù như thế nào thì tớ vẫn xem cậu là bạn thân, thân như cậu của 2 năm trước, một người bạn ko ai có thể thay thế!

Bạn Thân ư??? Sao lại cô ta lại có thể nói ra hai từ đó dễ dàng như thế nhỉ?

Nó thật sự nhịn ko được nữa... Ngược lên nhìn thẳng vào mắt Lệ Nhi.

- Cậu ko có tư cách nói với tôi hai từ ” bạn thân”, tốt nhất cậu nên tránh xa tôi ra!!!

Lời nói như một thùng nước lạnh tạt vào mặt Lệ Nhi, cộng thêm ánh mắt như đang nổi lửa nhìn đối phương, tất nhiên con bé cũng chẳng còn mặt mũi nào để mà nói nữa, đành ngậm ngùi quay mặt đi.

Nó chẳng biết Lệ Nhi chuyển đến trường nó với mục đích gì, nó cũng chẳng biết với ý đồ gì mà con bé lại ra sức làm lành với nó, nhưng nó biết chắc 1 điều : Ko phải là vì nó!!!!

...

Cuối cùng cũng tan học, một ngày đầy áp lực nặng nề, đối với nó trường học bây giờ chẳng còn chút hứng thú nào nữa.

- Lâm Anh!

Lại có ai gọi nó, à mà cái giọng này....

Là người ấy ! Ko được, ko nên quay mặt lại...coi như ko nghe gì hết...

Nó cố đi thật nhanh, đi như chạy...Tại sao nó toàn gặp phải người nó ko muốn gặp thế này, xui xẻo quá ...aaaaa...

Ko kịp nữa, người ấy bất ngờ lao xe đến chặn trước mặt nó, nó khựng lại.

- Lâm Anh ko nghe thấy Quân gọi à? Lên xe đi, Quân chờ về!

Nó vẫn trơ người ra...

Đứng trước mặt nó vẫn khuôn mặt baby ấy, vẫn nụ cười kiêu lúm đồng tiền ấy, vẫn giọng nói đáng yêu ấy... tất cả...

Tim nó bắt đầu đập loạn xạ, người cứ nôn nao khó tả... rồi nó lúng túng...

- Lên xe tôi nào cô bé, đã nói là hôm nay tôi đưa về mà, ko phải quên chứ?

Có người giải vây cho nó, chẳng ai khác ngoài cái tên Minh Tuấn. Mặc dù nó ko thích, nhưng có lẽ đây là cách giải quyết tốt nhất trong lúc này!

Nó ngoan ngoãn leo lên xe và để Minh Tuấn chở đi... trước khi bị lũ con gái bao vây lấy Quân.

5. Chương 5 : Chuyện 2 Năm Trước

” Lâm Anh... Đồ.. Lâm .. Anh, cái tên cũng hay đấy chứ. Nhìn mặt thì cũng dễ thương, nếu mà biết cười chắc phải sánh cả hotgirl đấy... keke!!! Nhưng con bé khó gần quá, chẳng khác gì cái “nam châm đẩy”, mình càng cố lại gần thì lại càng bị đẩy ra! Haizzz..

Từ hồi quen con bé đó chưa thấy nó có cảm xúc nào ngoài hai từ lạnh nhạt, nhạt toẹt luôn! Thế mà vừa thấy mặt cái thằng Quân gì gì đấy thì con bé lại thay đổi bộ mặt 180°...

Thật ra con bé đó là người thế nào? Có quan hệ gì với thằng Quân mới chuyển vào lớp mình??? ”

Cả đêm hần cứ thao thức ko ngủ được, trong đầu hần lúc nào cũng Lâm Anh Lâm Anh. Chắc hần mê con bé này thật rồi!!!

Chẳng cần phải thắc mắc lâu la, bấm máy gọi cho thằng Bính cận là rõ.

<>

>> Trời, bố đang võ lâm. Có chuyện gì? <

<>

>> À, chuyện đó tao lo xong xuôi hết rồi. <

<>

>> Ko Được! Tao đang chơi game mà. <

<>

>> Ok ok. Cứ bình tĩnh! Chuyện là thế này : Cách đây 2 năm...<

....

(Tác giả thuật lại)

Cách đây 2 năm, hồi đó nó (Lâm Anh) và nhỏ Lệ Nhi chơi thân với nhau ghê lắm. Nghe đâu thân từ hồi mới vào cấp hai. Chúng nó lúc nào cũng quấn quýt nhau, chẳng ai nghĩ chúng nó có thể xa nhau được một ngày. Bởi vì thân như thế nên mọi chuyện bí mật riêng tư nó đều kể cho Lệ Nhi nghe.

Nó của hai năm trước ko phải lạnh nhạt như bây giờ, đối với bất kỳ ai nó cũng rất nhả nhặn, lại hay giúp đỡ, chỉ bài cho mấy đứa trong lớp nữa. Nói chung, trước đây và bây giờ là hai tính cách hoàn toàn khác, chỉ giống nhau cái vẻ bên ngoài....

Rồi chúng nó cứ kè kè nhau cho đến tận lớp 10, Lệ Nhi cả ngày chỉ biết ăn diện làm đẹp. Còn nó vẫn đơn giản, chăm học như ngày nào. Chỉ có một điều thay đổi mà nó ko tài nào kiềm chế được, đó là trái tim! Trái tim ngây thơ của nó cứ đập rộn ràng mỗi lúc nó để ý đến người ấy : đó là Quân!!!

Một hotboy ko hề lạnh lùng, một hotboy lúc nào cũng nhiệt tình tham gia hoạt động trường. Cả hai đứa nó thường hay được nhà trường cử đi chung, nên nó là người được gần với Quân nhiều nhất so với những đứa con gái luôn ao ước điều đó mà ko được.

Nó thích Quân vậy thôi. Nó tự biết mình chẳng có điểm gì đặc biệt thu hút đối phương cả, mà cũng chẳng dễ gì đụng vào hotboy của các chị em trong trường!!! Nên nó cứ lẳng lặng nhìn trộm/ thích trộm như vậy...

“Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra.”

Chuyện nó thích Quân chẳng giấu được con bạn thân nên nó đành thú nhận. Nó nghĩ, nói ra cũng thấy nhẹ nhõm hơn một chút, mà nó tin tưởng Lệ Nhi nên chẳng việc gì phải giấu diếm cả.

Vậy mà...

6. Chương 6 : Bất Ngờ

Vậy mà...

...cái ngày định mệnh đó, cái ngày thay đổi cuộc đời nó, thay đổi cả con người nó...

Cái ngày học hôm đó mưa gió âm âm, mây đen che kín cả bầu trời. Nó hối hả chạy nhanh vào lớp, mặc dù có mặc áo mưa nhưng nó vẫn ướt hết nửa người.

Ko chỉ thời tiết lạ, mà đến lớp nó cũng lạ. Mọi người hình như đang bàn tán sôi nổi về chuyện gì đó, mãi sau nó để ý mới thấy, tất cả các cặp mắt đều hướng về phía nó...

Rồi nó nghe gì mà ...“thư tình”...gì mà... “hotboy” ...cái gì đó... Nó đang ngơ ngác ko hiểu gì thì một đám girl trường nó kéo đến, đứng trước mặt nó...rồi nhìn nó...bất chợt...

Bóppppppp .p..pp...

Một cái tát như long trời lở đất giáng vào mặt nó, quá bất ngờ nó vẫn chưa thể có phản ứng nào khác...

- Sao hả??? Để xem mày có dám chơi ngông nữa ko???

- Mày đúng là ko biết trời đất là gì, mày nghĩ mày là ai hả??? - Một con khác trong đám lên tiếng.

- Ui dào, nhìn cái tướng của nó kìa. Thế mà cũng bày đặt yêu hotboy ....hhahaha...

Hhahahahaha....

Rồi cả lũ cùng hùa nhau cười, các lớp khác xôn xao chạy ra xem, đứng vây kín cả hành lang...

Sau 1 hồi nó mới hoàng hồn lại, nó đưa tay lên che phía má bị tát, ngây thơ nhìn tụi nó.

- Các bạn là ai??? Các bạn nói gì tôi ko hiểu???

- Còn giả vờ nữa à? - Con cầm đầu lên tiếng - Trong trường này ai mà chẳng biết mày viết thư trên mạng của trường tỏ tình với anh Quân chứ!!! ...Mày muốn nổi tiếng hay là mày ko biết xấu hổ mà bày đặt làm ba cái trò đấy???... Anh Quân dù có mờ mắt đi chăng nữa cũng ko bao giờ thích cái loại con gái như mày, mỡ đầy mà húp nhá!!!

Mọi người xung quanh ném con mắt khinh khi vào mặt nó, chỉ chỉ trỏ trỏ bàn tán...

- Các bạn nói lại xem nào!!! Cái... cái gì cơ... mạng gì cơ???

- Này! Mày ko biết hay mày giả bộ ko biết hả??? Tao tưởng mày gan bằng trời nên mới dám viết thư cho anh Quân chứ, thế mà bây giờ dám làm lại ko dám nhận, hứ??

Nó ko hiểu cái gì hết... thật sự chuyện này là thế nào.... Viết thư ư? Tỏ tình ư??? Anh Quân??? Quân...!

Nó chợt nghĩ ra cái gì đó... nó đưa mắt nhìn Lệ Nhi, con bé giật mình tỏ vẻ sợ sệt tránh ánh mắt của nó...

Thế là nó đã hiểu... nhưng tại sao....

7. Chương 7 : Nỗi Lòng Của Lâm Anh

- Lâm Anh, lên phòng giáo viên gặp cô một chút. - Cô chủ nhiệm kêu nó với vẻ hơi tức giận.

Nó theo cô lên phòng, những ánh mắt phía sau vẫn dồn vào nó, rồi những tiếng cười khúc khích giấu cột theo sau nó cho đến lúc cửa phòng đóng lại...

Cô chủ nhiệm nhìn nó, rồi nhẹ lắc đầu thất vọng...

- Lâm Anh, em có biết những việc mình làm tai hại đến thế nào ko??? Em đã làm mất uy tín của trường, làm xấu hổ cho các thầy cô giáo...và nhất là cô, em có biết ko?

- Thưa cô, em thật sự ko làm điều đó...Em còn chưa đọc bức thư ấy mà cô... - Nó oan ức thốt lên, khóe mắt rưng rưng. Nó vẫn hi vọng cô sẽ là người hiểu nó.

- Khi cô vào mạng của trường, cô cũng mong đấy ko phải là em viết. Cô cũng muốn tin ko phải là em, nhưng thật thất vọng - Cô chủ nhiệm thở ra một hơi dài, giọng nhẹ hơn - Những lời lẽ trong đấy giống y hệt lời văn của em...cô ko tin cũng ko được!

Nó bật khóc thành tiếng khi nghe cô nói như vậy. Nó biết bây giờ có giải thích cô cũng ko hiểu, bởi vì chỉ duy nhất một mình nó biết được ai là “thủ phạm”!!!! Nhưng làm sao nói ra được, vì chính nó cũng ko có một lời giải thích nào có lợi cho mình hết.

Nó hiểu cô cũng ko muốn như vậy, nhưng cô là một người công bằng, ko phải chỉ tin mà ko có chứng cứ rõ ràng.

Nó đành ngậm ngùi... lặng khóc và lắng nghe...

- Em là một học sinh mà cô yêu quý hơn bất cứ ai hết! Cô rất hãnh diện vì được làm chủ nhiệm của em trong suốt những năm qua, cô cũng chưa thất vọng về em điều gì, ngoại trừ việc này. - Cô cố động viên nó, tỏ vẻ khoan dung với nó. - Cô hiểu được việc làm của em, thứ tình cảm đầu đời lúc nào cũng khiến người ta say mê đến ngốc nghếch, ngốc đến nỗi mình phải bất chấp tất cả để có được thứ mà mình muốn...

Rồi cô nhìn nó mỉm cười, hơi ái ngại nói tiếp.

- Vì cô cũng đã từng như thế. Nên em cũng đừng quá buồn... hãy lấy đấy là kinh nghiệm, là một bài học cho chính mình! - Bất chợt cô nắm lấy tay nó, giọng hơi trầm - Đây là lời khuyên cuối cùng mà cô dành cho em. Em hãy nhớ, sau này dù ko học với cô, nhưng vẫn phải cố gắng học giỏi, em hiểu ko?

Nó nín lại, tròn xoe đôi mắt lên nhìn cô với vẻ kinh ngạc.

- Cô nói gì cơ ạ? - Giọng nó run lên, thỉnh thoảng lại nấc thành tiếng. - Ko học với cô nữa là sao ạ???

Cô thoáng buồn.

- Lâm Anh, cô cũng ko muốn để em đi, nhưng vì các thầy cô giáo ko đồng ý giữ em lại trường... thầy hiệu trưởng cũng đã quyết định... - Cô miễn cưỡng, nhưng sau đó lại lạnh lùng, nói thẳng - Em hãy tự xin nghỉ học và chuyển trường đi !!!

Cái gì??? Nó có nghe lầm ko??? Nghỉ học ư??? Chuyển trường ư? Nó như ko tin vào tai mình nữa...

Cô chủ nhiệm định bỏ ra ngoài thì nó vội vàng nắm tay cô giữ lại, vừa khóc vừa van nài....

- Thưa cô, em xin cô cho em một cơ hội, em xin cô đừng đuổi em ra khỏi trường...huhuhu...

Cô vẫn lạnh lùng, mặc dù lòng cô cũng đau nhói ko khác gì nó.

- Thầy hiệu trưởng đã thông báo rồi, nếu em ko xin nghỉ thì nhà trường sẽ quyết định đuổi học em!

Nói xong cô chủ nhiệm bước ra ngoài, để lại 1 mình nó.

Đến cô chủ nhiệm là người quý nó nhất cũng ko tin nó, mọi người trong trường đều chế nhạo nó. Nó đau khổ nhất là nghĩ đến Lệ Nhi, con bạn thân lâu năm của nó, tại sao con nhỏ đó lại làm ra những chuyện như vậy??? Tại sao người nó luôn tin tưởng lại phản bội nó??? Nó nghĩ mãi vẫn ko hiểu.... Nó quy lụy... nước mắt dần dựa... Nó chỉ mong đây là một cơn ác mộng mà thôi... nó chỉ mong đây ko phải là sự thật...

Thứ tình cảm đầu đời đã bị bôi nhọ trong trí thức của nó, những gì nó thấy tốt đẹp nhất bây giờ chỉ là một màu đen tối trước mặt ... Tim của nó đau nhức nhối... đầu nó như muốn vỡ tung ra... nó cứ gào khóc ...

Rồi nó bỏ chạy ra khỏi trường. Mặc cho mưa làm ướt hết người nó. Nó cứ chạy. Vừa khóc vừa chạy trong đau khổ, tuyệt vọng. Nó khóc như chưa từng được khóc, nó cố gào thật to như muốn ông trời cho nó một lời công đạo...

Mưa vẫn xối xả mỗi lúc một to... Mưa như đang khóc cùng nó...! ”

>> Rồi sau đó con bé mới chuyển đến đây, rồi thế nào chắc tao ko phải kể nữa chứ hả??? Alo Alo <

Hắn ngồi lặng từ nãy giờ kiên nhẫn nghe thằng Bính kể.

Thì ra con bé đó có một quá khứ ko tốt như vậy, hèn gì...! Bây giờ thì hắn đã hiểu một chút về nó, hắn thấy thương nó, hắn càng muốn quan tâm đến nó nhiều hơn.... Và vì như vậy, nên hắn quyết tâm : Ko bao giờ bỏ cuộc!!!!

8. Chương 8 : Lời Thú Tội

Sáng hôm sau hắn lấy xe vội vàng đến nhà đón nó. Thấy nó đã ra tới cổng, hắn mừng ra mặt.

- May quá ấy chưa đi học, lên xe đi tôi chở!

Nó vẫn lạnh lùng đi thẳng. Hắn vội kéo tay nó lại.

- Đã bảo là lên xe tôi đưa đi mà!

Nó nhìn thẳng mặt hắn, vẻ mặt bức bối.

- Ko cần. Từ lần sau đừng đến đây nữa!!!

Nó giật tay lại rồi bỏ đi. Hắn vẫn ko chịu nản, kéo tay nó thật mạnh về phía mình lần nữa.

- Tôi thích như vậy đấy! Lên xe đi nào cô bé, đừng cứng đầu thế!

Nó lại nhìn hắn, ko hiểu sao nó chịu ngồi lên sau xe hắn. Hắn thì mỉm cười đắc chí. Chai dì cũng có cái hay của nó!

Trên quãng đường hắn cứ lải nhải hết chuyện này đến chuyện nọ, mặc kệ sau lưng hắn vẫn im re ko một động tĩnh gì. Hắn nghĩ thấy mùi hương thoang thoảng, nhẹ nhẹ từ phía sau, hắn biết là của nó... mùi hương làm hắn mê mẩn đến tâm can...

...

Nó định bước vào lớp thì đã thấy Lệ Nhi đứng trước cửa, hình như con nhỏ đang đợi nó.

- Lâm Anh hôm nay đi học sớm vậy???

Nó ko nói gì định bước tiếp thì... nó lại bị con nhỏ kéo tay lôi ra ngoài. Sao hôm nay nó cứ bị kéo hoài thế ko biết. Đến một góc vắng vẻ ở hành lang, Lệ Nhi dừng lại, bỏ tay nó ra.

- Tớ có chuyện muốn nói với cậu! - Lệ Nhi nghiêm túc - Thật ra...

Con nhỏ ngừng lại, ko dám nhìn thẳng nó.

- Thật ra chuyện hai năm trước tớ ko có ỷ, tớ... Đây thực sự là chuyện ngoài ỷ muốn, đến bây giờ tớ vẫn rất hối hận về việc làm của mình.

- Hối hận ư? - Nó cười khẩy một cái - Cậu hối hận có muốn quá ko vậy???

- Tớ biết, tất cả đều đã muộn. Tớ biết bây giờ có muốn thay đổi cũng ko được. Nhưng tớ cũng có nỗi khổ của tớ... Tớ cũng thích Quân, tớ đã thích cậu ấy từ rất lâu cậu có biết ko?

Nhắm mắt một chút, Lệ Nhi lại tiếp.

- Vì cậu và Quân thường hay tham gia hoạt động chung nên khi biết cậu thích Quân, tớ rất sợ... sợ cậu cướp mất Quân của tớ... Trong đầu tớ lúc đó rất bối rối, tớ ko nghĩ ra cách nào khác ngoài việc đem chuyện của cậu nói hết cho Quân nghe...

Nó cau mày, nhìn Lệ Nhi với ánh mắt tra hỏi.

- Xin lỗi Lâm Anh, bởi vì lúc đó tớ ko biết suy nghĩ, nên... - Nhỏ cúi mặt xuống, lẩn tránh. Rồi lại đổi giọng - Nhưng cũng chỉ vì bất đắc dĩ tớ mới làm thế, tớ tưởng đầu Quân sẽ quay sang xem thường cậu, tránh né cậu... Nhưng tớ đã lầm tưởng... mọi chuyện đều ngược lại với sự mong muốn của tớ...

Đôi mắt Lệ Nhi như rất buồn tủi cộng thêm chút hối hận khi nói đến điều đó. Rồi nhỏ lại kể tiếp.

- Quân lúc đó chẳng những ko ngạc nhiên mà còn rất bình thản nói với tớ... là... là Quân cũng nhận biết được điều đó, và Quân cũng thích cậu. - Nhỏ bắt đầu nức nở - Tớ đã đau khổ biết nhường nào khi nghe được những lời đó... hix hix...

Một sự thật quá đỗi ngạc nhiên đối với nó, nó có nằm mơ cũng ko nghĩ rằng Quân lại thích nó. Nó dựa vào thành lan can, mơ mơ hồ hồ. Nhưng sau đó nó lại chuyển hướng sang suy nghĩ khác...

- Chính vì vậy mà cậu mới bày trò giả danh tôi viết thư lên mạng ư??? Tại sao cậu phải làm như vậy??? - Nó bắt đầu giận dữ...

- Vì lúc đó tớ căm ghét cậu, căm ghét người tớ xem là bạn thân đã cướp đi mối tình đầu của tớ!!!! ... huhuu... tớ ko biết làm cách nào, tớ ko còn chọn lựa nào hơn, đành giả cậu viết thư lên mạng, nhưng tớ chỉ nghĩ đem chuyện này ra phơi bày, thì cậu sẽ thấy xấu hổ mà rút lui...tớ chỉ nghĩ đơn giản vậy thôi... ai ngờ ...huhuhu...

- Ai ngờ tôi lại bị đuổi ra khỏi trường, rất với đúng ý cậu đúng ko??? - Giọng nó day nghiêng.

- Ko phải... ko phải tớ muốn như vậy, tớ còn chưa bao giờ nghĩ đến điều đó!!! - Nhỏ lắc đầu lia lịa, phủ nhận. Rồi lại thút thít - Sau khi chuyện này xảy ra, Quân đã tìm đến tớ. Cậu biết ko, Quân ngang nhiên tát vào mặt tớ và khẳng định tất cả đều do tớ làm, rồi cậu ấy còn nói sẽ ko bao giờ tha thứ cho tớ... tớ đau khổ lắm... tớ giận bản thân mình lắm ...huhuhu...

Nhỏ Lệ Nhi cứ đứng đấy khóc, còn nó thì như bước vào một đồng tư vò, đầu óc nó cứ rối loạn cả lên ko cách nào gỡ được, nhưng nó vẫn im lặng...

Khoảng chừng 5 phút sau, khi cả hai đã bình tĩnh trở lại. Lệ Nhi tự dưng nắm lấy tay nó, giọng nói van nài.

- Lâm Anh, tớ biết cậu giận tớ lắm. Tớ cũng ko mong cậu tha thứ. Nhưng có một điều tớ muốn nhờ cậu...

- ....???

- Tớ chuyển đến đây cũng vì Quân, tớ thật sự ko thể quên được cậu ấy. Tớ biết Quân vẫn để ý cậu... Tớ rất đau khổ! Hai năm qua tớ đã cố gắng làm mọi thứ chỉ mong cậu ấy để mắt đến tớ. Nhưng tất cả đều vô nghĩa khi Quân chuyển trường đến đây, lại còn tiếp tục theo đuổi cậu... hix .. Vậy nên... tớ xin cậu hãy nói thẳng với Quân là cậu ko thích cậu ấy, tớ năn nỉ cậu, hãy giúp tớ làm điều này...

Keng...gg...g...

Có tiếng động ở gần đó, cả nó và Lệ Nhi đều quay lại nhìn. Rồi Lệ Nhi vội vã bỏ tay nó ra như sợ ai đó nghe thấy chuyện này.

Nhờ vả nó ư??? Nực cười !!!

Sau bao nhiêu chuyện mà cô ta làm cho nó, khiến nó phải chuyển trường, khiến nó ko thể tin tưởng bất cứ một ai xung quanh mình, vậy mà cô ta còn nhờ vả nó được ư?

Suốt hai năm trời nó phải biến mình thành con người như câm như điếc, nó tủi hổ với mọi người, với bản thân nó, vậy mà đến hôm nay, nó lại nghe được những lời lẽ ko một chút thành ý của người gây ra mọi chuyện cho nó. Bây giờ còn mong nó tha thứ sao???

Thế giới này có công bằng với nó ko vậy???

9. Chương 9 : Trên Cây Cầu

Nó đã quá mệt mỏi, nó muốn chạy trốn tất cả, nó ko muốn nhìn thấy trường học, nó ko muốn nhìn thấy cái gì gọi là " bạn bè " nữa... nó ko muốn, ko muốn...

Nghĩ vậy, nó quay ngược về phía cổng trường, nó ko còn tâm trí để học nữa, nó muốn đi đến một nơi nào đấy... Một nơi để nó có thể trút hết buồn bực trong lòng...

- Này cô bé!!!

Tiếng của Minh Tuấn gọi với sau lưng, nó ko thèm nghe, cứ đi.

- Đợi đã nào - Hấn níu tay nó lại - Ấy muốn đi đâu? Tôi đưa ấy đi.

Nó giận dữ, đẩy mạnh hấn ra.

- Tránh ra, đừng đụng vào người tôi!!!!

Bỏ mặc thái độ hung dữ của nó, hấn nắm lấy tay nó lôi nó chạy. Chạy... cả hai đứa chúng nó cứ chạy, ko hiểu sao nó lại để cho hấn nắm tay lôi đi như vậy, nhưng nó ko để ý nữa, nó cũng ko cần biết, miễn sao là dẫn nó ra khỏi chỗ này...

Hấn để nó đứng lại trên một cây cầu nhỏ. Một nơi khá vắng vẻ, xung quanh cây cối thoáng mát, ở dưới nước sông trong vắt... Nó đứng sát thành cầu, hai tay nắm vào thành, nhắm mắt lại thật chặt và hưởng thụ...

- Sao hả cô bé? Ở đây dễ chịu ko? - Hấn ngó nhìn xung quanh, rồi lại nói - Bây giờ ko có ai hết, Ấy muốn làm gì tùy thích, xem như tôi ko ở đây cũng được!!!

Nó vẫn đứng vậy, ko nói gì.

- Ấy ko muốn khóc à? Hay là hết lên đi, hết càng to thì trong lòng lại càng nhẹ nhõm hơn.

Hấn cố thuyết phục, nhưng vẫn ko lay chuyển được nó. Hấn lụm khum cúi xuống nhặt cái gì đó rồi đứng lên, xòe tay ra trước mặt nó.

- Vứt hết những viên sỏi này xuống sông đi! Vứt hết những gì ko vui ra khỏi trí óc mình!

Nó mở mắt và nhìn hấn, đúng lúc hấn cũng đang nhìn nó. Hai cặp mắt chạm vào nhau. Nó vẫn giữ nguyên thái độ như vậy, nhưng hấn lại thấy lúng túng, mặt đỏ dần lên... Từ trước giờ chưa có ai dám nhìn thẳng mặt hấn như nó. Mà hấn cũng chưa thấy ai có đôi mắt sắc sảo, đôi mắt như muốn đâm vào ruột gan con người.

- Tại sao anh lại đưa tôi đến đây? - Nó lạnh lùng hỏi - Sao anh lại biết tôi ko vui?

Hấn lúng túng, né tránh ánh mắt của nó.

- Ah uhm...thì... - Hấn đưa tay khác lên gãi gãi sau gáy, tay nắm sỏi vẫn giữ nguyên trước mặt nó.

- Có phải tiếng động lúc nãy là do anh làm? Anh đã nghe lén tôi và Lệ Nhi nói chuyện có đúng ko? - Ko cần câu trả lời, nó tiếp - Anh đang thương hại tôi hay đang giễu cợt tôi? - Giọng nó vẫn đều đều, nhưng lại hơi cay độc 1 chút.

Nghe đến đây thì hấn ko còn lúng túng nữa, nhìn sáp vào mặt nó.

- Ko phải!!!! Ko phải thương hại, cũng ko phải giễu cợt... - Hấn nhìn vào đôi mắt nó - Mà tôi đang quan tâm Ấy!!!

Hấn nhấn mạnh câu cuối, rất chắc nịch!

Một lúc, nó quay mặt đi, đưa bàn tay bé nhỏ vơ hết những viên sỏi trong tay hấn vứt mạnh xuống sông, vứt hết nỗi bức tức trong lòng nó. Hấn lại cúi xuống nhặt sỏi đưa cho nó, nó lại ném hết đi... rồi lại cúi xuống... rồi lại ném đi...

Cứ thế, hành động của hai đứa nó cứ lặp đi lặp lại, đến người đi qua cầu ko biết, lại tưởng hai đứa nó mới từ trại thương điên về ^^.

Từ hôm đó hấn đã biết mình rất thích nó. Thích! Thích lắm.

Thích cách nói chuyện cứng cáp, ko chút biểu hiện gì trên khuôn mặt của nó. Thích cái sự lạnh nhạt của nó. Thích cái tính tình bơ của nó. Thích nó nhiều lúc cũng biết vâng lời. Và hấn thích nhất là ánh mắt sắc sảo lúc nó nhìn hấn, ánh mắt như xuyên thấu được gan dạ người ta.

Hấn chỉ có thể nói thích nó được như vậy, nhưng cũng đủ để hấn chứng minh với mình rằng : Nó sẽ làm hấn thay đổi. Sẽ làm hấn biết yêu và biết tôn trọng tình yêu của mình, mặc dù ko biết sau này nó và hấn đi đến đâu, nhưng hấn dám đảm bảo, dù có đi đến đâu hấn vẫn chỉ thích nó!!!!

10. Chương 10 : Nụ Hôn Dưới Mưa

Những ngày tiếp theo, hấn vẫn đến sớm đón nó đi học và lại đưa nó về. Những giờ giải lao hấn luôn kiếm có đem sách vở đến nhờ nó chỉ bài, nhưng cả buổi cứ ngồi lải nhải kể chuyện trên trời dưới đất, cố tình chọc cho nó vui.

Đáp lại với hành động của hấn, nó đã biết mỉm cười, cũng ko còn lạnh nhạt xua đuổi hấn nữa. Rồi dần dần, lải nhải cũng như một thói quen trong đời hấn.

Có một hôm...

Trời hôm đó bỗng dưng tối sầm lại, mưa bắt đầu trút xuống, mưa càng lúc càng lớn.

Hấn dậy trễ nên ko đến đón nó đi học, chỉ kịp vội vàng chạy qua lớp xem nó đã đến nơi chưa. Ko thấy nó, hấn hỏi mấy đứa trong lớp nó nhưng cũng ko ai gặp nó. Hấn bắt đầu lo lắng, trong lòng như có chuyện gì bất an. Chỉ còn mấy phút nữa là vào học, vậy nó đã đi đâu???

Hấn ko nghĩ nhiều, bỏ mặc trời mưa, hấn cầm ô chạy ra ngoài tìm nó. Tìm khắp cả chặng đường từ trường về nhà nó, tìm đến những nơi có thể trú mưa, hỏi những người đi đường nhưng cũng ko thấy bóng dáng nó đâu. Hấn càng lo lắng nhiều hơn, hấn vẫn kiên nhẫn tìm nó...

Đi được một đoạn khá xa, bỗng dưng hấn để ý bên góc cây ven đường, có một cô gái đang ngồi bệt dưới đất, người ướt sũng, hai tay ôm gối cúi đầu như vẽ rất sợ. Hấn vội chạy lại, nhắc cô gái đó lên, hấn thấy nó đang khóc. Người nó run lên vì lạnh, hấn vớt ô ôm lấy nó.

- Đừng sợ. Có tôi đây!

Hấn thì thầm bên tai nó. Nó vẫn khóc. Khóc to hơn trong vòng tay hấn. Hấn đưa tay nắm lấy đôi vai gầy của nó, cúi xuống nhìn vào đôi mắt nó. Cặp mắt nó sưng lên vì khóc, hấn thấy đau trong lòng... tim của hấn như muốn vỡ tung ra vì nó...

Tự dưng, hấn đặt môi mình lên môi nó...

Hấn cũng ko biết tại sao lại hành động như vậy, nhưng hấn muốn làm một cái gì đó để an ủi nó...

Chúng nó cứ đứng thế trong mưa...

...

Vậy là hai đứa lại bỏ học nữa. Với bộ dạng của chúng nó thế này thì làm sao đến trường được chứ!

Hắn dẫn nó lên một ngọn đồi, ở đó có một ngôi lều nhỏ nhỏ xinh xinh. Chỉ đủ kê một tấm phản bằng cái giường một, và thêm một cái bàn đứng. Trên bàn có cái bếp nướng bằng điện hơi cũ, nhưng có lẽ còn xài được. Ngoài ra còn có thêm những thứ vật dụng hằng ngày khác.

- Ở đây là đâu? - Nó nhìn xung quanh căn lều hỏi.

- Ngạc nhiên lắm đúng ko??? Căn lều này là của ba tôi làm ra đó. - Rồi hắn mở học bàn ra lấy cái áo đưa cho nó - Thôi, thay đồ đi kẻo ốm bây giờ!!!

- ...???

- À à, để tôi ra ngoài!!!

Mấy phút sau đã thay đồ xong xuôi, chiếc áo sơ mi hắn đưa cho hơi rộng, làm nó cứ thấy khó chịu sao ấy. Rồi nó nhìn hắn, thấy hắn vẫn bị ướt nhèm.

- Anh ko thay đồ à?

- Ở đây có mỗi cái áo tôi đưa cho ấy rồi. - Hắn cười cười, nhún vai - Ko sao, tôi là con trai mà!

Hắn loay hoay thử bật cái bếp nướng, rồi nhìn nó.

- Ấy có biết ướp thịt để nướng ko?

Nó gật đầu.

- Ok, vậy tôi và Ấy đi chợ mua đồ về làm nha, trời lạnh thế này ăn thịt nướng thì ngon phải biết.

Thế là hắn lôi nó đi.

Phải mất gần hai tiếng chúng nó mới ra khỏi chợ. Nó biết ướp thịt nhưng nó ko biết đi chợ. May mà có thằng lẻo mép như hắn đi cạnh nên các cô các chị bán rẻ ghê. ^^

Về đến lều, nó xắn tay thái thịt. Còn hắn làm những việc vặt như thái hành củ, tỏi và chuẩn bị những nguyên liệu khác. Hắn cũng ko quên lái nhai suốt cả hành trình ướp thịt, nó cũng vui vẻ trở lại.

Chúng nó đứng bên bếp nóng và nướng những miếng thịt nhỏ nhìn rất ngon mắt.

Nó ngược lên nhìn hắn, trông hắn lúc này cũng thật đáng yêu, lại còn có chút trẻ con nữa. Nó thấy trong người mình có chút là lạ, tim đập thình thịch... thình thịch... cảm giác quái lạ gì chứ???

Còn hắn, khỏi phải nói cũng biết hắn bây giờ hạnh phúc cỡ nào.

Bếp nóng làm cho hai con người mặt đỏ bừng. Những miếng thịt nướng vừa chín vừa nóng hổi đưa vào miệng vừa nhai vừa thổi rất ngon lành.

Cả mùi thơm lan tỏa ngọn đồi...

11. Chương 11 : Lời Tổ Tình

Mấy ngày sau tại lớp nó.

Tiếng chuông vừa báo giờ ra chơi, cả lớp nó bắt đầu náo loạn như vỡ chợ. Nó thì đang cúi húi dọn sách vở. Bỗng dưng...

- Lâm Anh!

Ai đó đang đứng trước mặt nó, nó ngạc nhiên ngược mắt nhìn.

- Quân? - Nó thốt lên.

Cả lớp nó im lặng, các cặp mắt đổ dồn về bàn nó. Ko ngoại trừ Lê Nhi, con nhỏ cũng ngạc nhiên ko kém.

- Lâm Anh ra ngoài nói chuyện với Quân một chút!

Nó vẫn ko hiểu gì, nhìn Quân rồi lại nhìn sang Lê Nhi, con nhỏ đang tỏ vẻ tức giận. Thấy vậy, nên nó đồng ý đi theo Quân.

Quân dẫn nó đến một chỗ ko có người, rồi dừng lại.

- Xin lỗi Lâm Anh, bởi vì Lâm Anh luôn tránh mặt Quân nên Quân phải làm như vậy. - Quân thật thà
- Quân biết vì sao Lâm Anh ko muốn gặp Quân, nhưng Lâm Anh đừng vì thế mà ko chịu nói chuyện với Quân. Làm thế Quân rất đau lòng, Lâm Anh biết ko?

Nó im lặng. Về mặt lộ rõ sầu não của Quân khiến nó bối rối, ân hận.

- Từ hôm Lâm Anh chuyển trường, Quân rất buồn. Dù sao mọi việc cũng vì Quân mà Lâm Anh mới phải như vậy. Quân biết đều là Lê Nhi gây ra, nhưng Quân lại ko làm được gì cho Lâm Anh. Quân áy náy lắm...

- Quân ko cần áy náy, ko phải là lỗi của Quân! - Nó chen lời.

- Ko phải! Quân ko phải áy náy chuyện đó. Quân áy náy là vì ... tại sao ngay từ lúc đầu ko nói thẳng với Lâm Anh... là... Quân thích Lâm Anh. Nếu Quân nói ra, có lẽ mọi chuyện sẽ khác.

Ngưng một chút, Quân nhìn nó với cái nhìn trìu mến.

- Quân ko biết mình thích Lâm Anh từ lúc nào, nhưng Quân dám khẳng định mình rất chân thật với tình cảm đó! - Quân cười nhẹ - Có lẽ Lâm Anh nghĩ Quân đang nói đùa, ko phải vậy đâu! Bằng chứng là Quân đã tìm thấy Lâm Anh sau hai năm, Quân cũng làm mọi cách để xin chuyển đến đây, tất cả cũng chỉ vì Lâm Anh thôi đó hì hì...

Nó đỏ mặt, lúng túng.

- Nhưng tại sao... Quân lại thích tôi???

Ko cần phải đắn đo suy nghĩ, Quân đáp lại.

- Đơn giản vì Lâm Anh là Lâm Anh, nên Quân thích!!!

Rồi Quân tiến đến gần nó, sắp miệng vào tai nó thì thầm.

- Lâm Anh đồng ý làm bạn gái Quân nhé?

Nó tròn xoe mắt lên nhìn Quân, cậu ấy mỉm cười với nó, nụ cười làm cả người nó như nóng ran, tim nó như muốn nhảy ra ngoài, một cảm giác nào đó khó tả...

...

- Tao thấy con nhỏ đó có gì hay ho, thế mà một hotboy như anh Quân lại thích nó, chẳng hiểu ra làm sao!!!

- Đúng rồi đấy, trong mắt nhỏ đó chỉ muốn đánh cho nó một trận!!!

- Hix hix anh Quân của tao... sao lại dám cướp mất thần tượng của lòng tao chứ??? hix hix

Cả trường bắt đầu náo loạn về chuyện của Lâm Anh và Quân. Con gái các lớp trên dưới lúc nào rảnh rồi lại lôi chuyện nó ra bàn tán này nọ, nhiều khi còn ghen ghét nói xấu nhau về nó nữa.

Hắn vẫn ko biết gì cả, hắn ốm cả tuần nay vì đêm mưa hôm nọ, khiến hắn nằm liệt giường ko dậy được nổi.

Thấy hắn bước vào lớp, thằng Bính cận chạy đến chào đón nồng nhiệt.

- Ôi tình iu của tao, tao nhớ mày quá...!!! hehe. (sến ko chịu nổi ^^)

- Con lạy bố. Nhớ tao sao ko đến thăm hả??? - hắn lườm mắt.

- Hiihi... bố muốn đến thăm mày lắm. Nhưng thời gian nó ko cho phép.

Hắn nhìn xung quanh, chuyển hướng sang chuyện khác.

- Ê này! Mấy con nhóc trường mình đang bàn tán chuyện gì có vẻ sôi nổi thế hả???

Thằng Bính cậ nhìn theo, cứ ắp a ắp ứng.

- Ah uhm... đâu có chuyện gì đâu. Toàn chuyện con gái vớ vẩn thôi. - Thằng Bính cậ đánh trống lảng - Thôi, vào ngồi đi, sắp đến giờ vào học rồi!

12. Chương 12 : Tức Giận

Cuối cùng thì cũng ra chơi. Hắn mong nhất là gặp nó, cả tuần hắn chỉ nhớ duy nhất mỗi nó. Hắn nhớ nó đến nỗi ngày nào cũng mơ thấy nó, nhớ nó đến muốn lết xuống giường chỉ để gặp nó thôi. Hắn nhớ nó kinh khủng.

Hắn chạy thật nhanh xuống căn tin. Từ đằng xa hắn thấy nó vẫn một mình ngồi học bài ở chỗ cũ, hắn hí hửng định giơ tay lên chào nó, thì...

- Đồ ăn đến rồi đây!!! Lâm Anh thích uống sữa nóng và bánh mì lát quét bơ với đường đúng ko? Quân chọn cho Lâm Anh rồi đó!

Ngồi đối diện nó ko ai khác là Quân. Đáp lại Quân bằng ánh mắt thân thiện, nó cảm ơn rồi mỉm cười nhận đồ ăn.

- Bài này khó quá, Lâm Anh nghĩ mãi ko ra, Quân biết ko???

- Đâu? Đưa Quân xem!

Đầu Quân cúi gần đầu nó, chỉ trỏ vào cuốn sách.

- Bài này dễ thôi, để Quân chỉ cho... thế này nhé.. đây.. Quân đã tóm tắt lại để Lâm Anh dễ hiểu rồi đấy!

- Ủh ha, vậy mà Lâm Anh suy nghĩ mãi ko ra... hi hi.

- Lần sau có bài gì khó thì cứ hỏi Quân nha! Thôi ăn đi đừng học nữa!

Hai đứa nó tình tứ với nhau giữa chốn đông người. Đường như chẳng thèm để ý đến những cặp mắt trong cái căn tin này.

Hắn ngỡ ngàng đến khó hiểu, hắn ko biết nó đang làm gì, nhưng hắn tức lắm. Đầu của hắn như đang bóc khói, mặt hầm hầm. Hắn muốn hỏi cho ra nhẽ chuyện này là thế nào, hắn ko thể đứng im mà nhìn tụi nó mãi thế được.

Hắn dùng dùng tiến đến bàn nó, cầm cổ tay nó lôi nó ra ngoài trong sự ngạc nhiên của tất cả những ai có mặt ở căn tin.

Khi đã ra khỏi cửa, nó giằng mạnh tay lại.

- Bỏ tay ra. Anh đang làm cái trò gì thế?

Hắn giận giữ quay lại nhìn nó.

- Câu này tôi hỏi em mới đúng! Em cả cậu ta đang làm gì, hả?

Nó ko nhìn hắn, chỉ lạnh lùng nói.

- Đừng ko liên quan đến anh. Đừng xen vào chuyện của tôi nữa!!!!

Thấy giọng điệu nó trả lời như mọi chuyện đều ko có gì, hắn lại càng tức hơn, mặt hắn đỏ như tương ớt.

- Cái gì mà ko liên quan? - Hấn lớn giọng hét lên như kẻ điên - Nói đi! Chuyện đấy là thế nào hả??? Hả?

Nó cũng bắt đầu thấy khó chịu với cái tính tự cao tự đại của hấn. Nó mở to mắt lên nhìn hấn, âm thanh vẫn ko thay đổi.

- Được! Vậy thì tôi nói cho anh biết, anh đối với tôi chẳng là cái gì cả!!! Cho nên, anh ko có quyền hỏi tôi bất cứ điều gì, càng ko được lớn tiếng với tôi anh hiểu ko?

Nói rồi nó bỏ đi. Nó biết mình hơi tàn nhẫn một chút, nhưng nếu ko nói thẳng thì hấn sẽ còn quá đáng hơn như thế.

...

Hấn đi về lớp với bộ dạng thất thần.

” Chắc mình vừa ôm một trận xong nên đầu óc còn lù mù, chưa tỉnh hẳn. Đúng rồi, chắc mình suy nghĩ nhiều quá thôi !!! ”

Thằng Bính cận nhìn thấy cái vẻ của hấn từ ngoài đi vào, cậu ta cũng đoán ra được chuyện gì với hấn.

- Mà gặp Lâm Anh rồi đúng ko?

- Tao ko biết. - Hấn vẫn thờ ra thế. - Chắc tao vừa mơ, Lâm Anh vốn ko phải như vậy!!!!

Thằng Bính cận chẳng hiểu mô tê gì. Đưa một tay lên trán nó, một tay đặt vào trán mình.

- Mà lại ầm đầu à? Mơ cái gì mà mơ hả? - Rồi Bính cận thở dài, tỏ vẻ thông cảm với nó - Tao hiểu, lần đầu tiên mà bị người ta đá là cảm giác như thế nào. Nhưng cũng ko trách được con bé đó, với một chàng hotboy bao nhiêu người mơ ước theo đuổi mình, lại còn tìm kiếm hai năm trời chỉ vì tiếng gọi trái tim, ai mà chẳng cảm động. Đến tao còn...

Thằng Bính cận chưa nói hết câu mặt hấn đã hầm hầm quay sang lườm, Bính cận cứng họng, cười cười đỡ ngọt lại hấn.

- Mà cũng ko khác gì nó mấy, ngoài việc học ko giỏi và sở thích đá gái ra thì mà cũng được nhiều ưu điểm lắm. Ví dụ như mà đẹp trai này, đôi mắt sâu, mũi cao, nụ cười thu hút, da hơi ngăm đen nhưng lại có chất nam tính. Mà cũng là một hotboy trong lòng các cô gái mà, đúng ko? hehe. Chỉ là...

- Chỉ là sao? - Hấn hỏi.

- Chỉ là mỗi một cô gái lại thích sở hữu những sản phẩm khác nhau. Có lẽ Lâm Anh thích một chàng trai học giỏi thì sao. Tao nghĩ cô ấy ko phải chê mà đâu, yên tâm đi!

Vừa nghe dứt câu, hấn đưa tay gõ cái “cụp” lên đầu thằng Bính cận một cái rõ đau.

- Mà bị khùng à? Tao đây cũng toàn hotgirl theo đấy, ai dám chê hả???

- Úi da!

13. Chương 13 : Cuộc Nói Chuyện Giữa Hai Người Đàn Ông

Đang trêu đùa với thằng Bính cận thì Quân đi đến bàn hấn. Giọng khá nghiêm túc.

- Tôi có chuyện muốn nói với cậu. Cậu ra ngoài một chút.

Nhìn thấy Quân hấn đã muốn điên tiết lên, máu trong người cứ sôi sùng sục. Hấn vênh mặt, lì lợm.

- Có gì thì cứ nói ở đây! Tôi ko đi đâu hết!!!

- Vậy thì tôi ko ngại nói với cậu, từ nay cậu đừng đến gần Lâm Anh nữa, nhất là hành động lúc nãy, ko hay ho gì!!!

Hắn đập bàn, hung hăng đứng dậy.

- Cậu có quyền gì mà cấm tôi ko được gần cô ấy hả?

Ko quan tâm đến hành động của hắn, Quân chậm rãi nhấn mạnh lời nói.

- Lâm Anh là bạn gái của tôi! Như thế đủ quyền chưa?

Hắn giật ngay cổ áo của Quân, tay kia giơ nắm đấm lên định nện cho cậu ta một trận. Mọi người bắt đầu nhón nháo, mấy đứa con gái yếu tim suýt ngất.

Quân ko tỏ ra sợ hãi, đẩy tay hắn ra khỏi người, phui phui cổ áo.

- Cậu chỉ có thể thôi à? Nếu như cậu thích Lâm Anh thật sự, thì cậu nên hiểu cô ấy muốn gì và cô ấy cần gì! - Quân lại gần hắn, nói tiếp - Cậu có thể khiến cô ấy vui vẻ được như tôi ko?

- Cậu... - Hắn trừng mắt lên, nhưng lại cũng ko vừa - Ok, tôi thừa nhận mình ko làm cho cô ấy vui vẻ như cậu, nhưng tôi cũng ko làm cho cô ấy phải đau khổ. Những chuyện xảy ra trước đây nguyên nhân cũng là do cậu, cậu mới là người ko có tư cách làm bạn trai cô ấy!!!

Lời nói của hắn khiến Quân hơi giật mình. Cậu ta tránh né.

- Thôi được, vậy thì tôi sẽ cho cậu thấy tôi có đủ tư cách hay ko!!!

Nói rồi Quân bỏ hai tay vào túi quần, thanh thản đi đến chỗ ngồi của mình.

...

Cũng ngay thời gian đó, tại hành lang trước lớp nó.

Bóppppppp .p..pp...

Một tiếng bập tay như sấm, Lệ Nhi nhìn nó căm giận, giọt nước mắt lăn dài trên má.

- Cái tát này là vì cậu đã cướp đi người tôi yêu!!!... Tại sao? Tại sao tôi đã năn nỉ cậu mà cậu còn cướp đi Quân??? Cướp đi tình yêu của tôi thêm một lần nữa chứ??? Cậu giải thích cho tôi nghe xem nào!!!

Đây là lần thứ hai nó bị ăn tát, nỗi đau lại tràn về tâm trí nó. Hai tay nó nắm chặt quả đấm với vẻ uất ức. Nó muốn tát cho cô ta mấy cái để trả lại những gì mà cô ta làm cho nó.

Nhưng nó lại thôi, nó tự nhủ hãy cố thả lỏng mình, bởi vì nó muốn nhìn thấy cô ta đau khổ, nó phải làm cho cô ta đau khổ trước mặt nó...

- Cậu nói vậy là sao? - Nó cười chế giễu - Ko phải cậu muốn tôi và Quân cặp kè với nhau ư??? Chính cậu là cầu nối viết thư tỏ tình với Quân hộ tôi mà, tôi chỉ làm theo ý cậu thôi.

- Cậu nói cái gì??? - Lệ Nhi hét lên - Cậu làm tôi điên lên mất... cậu.. cậu đúng là đồ tồi.. cậu nham hiểm lắm.. cậu đang chơi tôi đấy ư???

- Nếu tôi nó là đúng thì cậu sẽ làm gì??? Cậu có thể làm gì được tôi chứ? Cậu lại muốn viết thư lên mạng một lần nữa ư??? - Nó lại cười - Vậy thì ko cần mất công, bọn tôi đã công khai cho cả trường thấy rồi, chắc cậu cũng biết mà.

- Cậu.. cậu dám.. cậu dám nói thế ư??? - Giọng Lệ Nhi run lên, nước mắt nhòe nhoẹt - Tôi đã nhìn lầm cậu... cậu còn đáng sợ hơn cả loài cầm thú, cậu thật.. ko phải là người mà!!!

- Thế cậu nghĩ mình là động vật ngây thơ trong sáng ư??? Cách đây hai năm cậu cũng làm tôi ra như vậy đó, cậu có thấm thía được nỗi đau mà tôi phải chịu đựng ko hả???

- Được! Cậu giỏi lắm. Được lắm! Tôi nhất định sẽ ko để yên chuyện này, cậu hãy nhớ đấy!

14. Chương 14 : Trò Chơi Tình Yêu

Gần một tuần trôi qua... một thời gian nặng nề nhất đối với bốn người họ.

Lệ Nhi ngày đi học ngày nghỉ, bộ dạng lúc nào cũng mệt mỏi, đến lớp cũng chẳng thêm học bài, chỉ suốt ngày lấy điện thoại nhắn tin này nọ. Nghe đâu con bé đã cặp với một tên thuộc diện cá biệt của trường, ăn chơi lêu lổng. Luôn rủ rê con bé vào sàh trác táng thâu đêm.

Nó biết, con bé chỉ vì một phút nông nổi. Nó cũng ko hề mong Lệ Nhi đi vào những con đường như vậy. Nhưng có lẽ đây là lối đi mà cô ta đã chọn, nó ko thêm bận tâm đến nữa. Bắt đầu từ khi cô ta gây ra chuyện, thì nó đã ném bỏ tình bạn vào thùng rác từ lâu rồi.

Riêng Quân vẫn thật thà đối với nó, quan tâm chăm sóc nó rất tận tình. Ở bên Quân tuy rất vui vẻ, nhưng lại làm nó ko được thoải mái. Nó thấy một khoảng cách nào đó giữa nó và Quân. Nhưng vì Quân quá nhiệt tình với nó, nên nó ko tài nào từ chối được.

Còn hần...

- Ôi, cô em xinh quá, cô em tên gì vậy, cho anh làm quen được ko???

- Dạ, em tên Tú Quyên. Rất vui được quen với anh ^^.

- Trời, ko chỉ cái tên đẹp, mà giọng nói cũng dễ thương ghê cơ. (dẻo mồm quá :D) Từ trước đến giờ anh chưa thấy ai có nụ cười đẹp như cô em cả, cô em làm anh tối nay khó ngủ rồi đó nha.

Thế đấy, hần lại trở về cái thói lừa tình của mình. đi tán em của lớp này lại la liếm em lớp kia . Ngày nào cũng thấy cậu ta khoác vai mấy em đi lung quanh sân trường, đến gần chỗ nó thì hần nói thật to những lời tán tỉnh mật ngọt.

Nói gì thì nói, những lúc hần như vậy, mặc dù ra vẻ ghẻ lạnh với hần nhưng trong lòng nó lại rất ảm ức. Muốn chọc giận nó ư? Ko dễ đâu! Nó cũng quay sang cười nói với Quân ra vẻ thân mật.

...

Rồi mấy hôm liền nó ko thấy hần đi học, chẳng thấy hần trêu đùa mấy đứa con gái ở giữa sân nữa. Nó cứ thấp thỏm mỗi lúc ra chơi lại ngóng ra ngóng vào.

- Lâm Anh tìm gì vậy? - Quân hỏi.

- À... ko có gì!

- Vậy chúng ta học tiếp! - Quân giả vờ ko để ý.

Nó ngồi học với Quân mà đầu óc cứ để đi đâu, nhiều khi Quân còn phải nhắc nó vì hay làm sai bài nữa.

Mình Tuấn, cái thằng này, anh đang làm gì mà ko đi học hả??? Ba ngày rồi đấy anh có biết ko??? Tôi thà là anh trêu đùa với mấy đứa con gái khác, còn hơn là ko thấy anh thế này!!! Vì tôi biết anh đang chọc tức tôi. Anh có biết tôi lo lắng cho anh cỡ nào ko???

- Thôi đủ rồi đấy Lâm Anh!!!!

Quân bỗng nhiên đứng dậy vứt cây bút xuống bàn. Nó hơi hốt hoảng, ngược lên nhìn Quân.

- Mình Tuấn nghĩ ốm rồi, ko cần phải tìm kiếm như thế.

- Tôi....

- Quân thật thất vọng về Lâm Anh, ngồi bên Quân, bên bạn trai của mình mà Lâm Anh lại nghĩ đến người khác. Quân tưởng Lâm Anh là một cô gái hiền lành, ko ngờ lại chơi trò bắt cá hai tay.

- Sao? - Nó ngạc nhiên - Bắt cá hai tay ư??? Xin lỗi Quân vì những hành động lúc nãy. Nhưng có lẽ Quân đã hiểu nhầm.

- Hiểu nhầm? Nếu vậy thì là như thế nào? Lâm Anh dám khẳng định là mình ko nghĩ đến cậu ta ko?

Nó hơi bối rối, nhưng đến nước này nó ko muốn giấu thêm nữa. Lấy một chút dũng khí, nó bình tĩnh nói.

- Lâm Anh ko dám khẳng định, Lâm Anh cũng ko phủ nhận.Đúng!!! Là Lâm Anh đang nghĩ đến Minh Tuấn, Lâm Anh cũng lo lắng cho cậu ấy, như thế đủ chưa???

Quân nóng nảy.

- Thế Lâm Anh xem Quân là gì???

Nó bầu tay vào vành áo như rất sợ.

- Lâm Anh xin lỗi Quân. Lâm Anh thật sự ko cố ý...

- Lâm Anh cứ nói thẳng ra, ko cần phải vòng vo!!!

Nó thả lỏng tay, hít một hơi và thở ra thật mạnh.

- Được, vậy Lâm Anh ko giấu Quân nữa. Hai năm trước Lâm Anh thực sự có cảm tình với Quân, Lâm Anh mến Quân vì sự nhiệt tình, ko kiêu căng, ko khinh khi người khác của Quân. Lúc Quân tỏ tình, Lâm Anh nghĩ nếu là hai năm trước có lẽ Lâm Anh rất vui và sẽ đón nhận nó một cách chân thành. Nhưng...

Nó ngưng một chút, rồi lại nhìn Quân nói.

- Mọi chuyện ko phải Lâm Anh đã sắp đặt trước, nhưng lỗi cũng là Lâm Anh. Lúc gặp lại Quân, Lâm Anh cũng thấy xôn xao lắm, nhưng chỉ có thoáng qua thôi, hai năm rồi tình cảm cũng ko được như trước nữa. Khi đó Lâm Anh chỉ muốn chọc giận Lệ Nhi nên mới làm như vậy. Xin lỗi...

Quân thấy nhoi nhói trong tim, nhắm mắt lại cố giữ thẳng bằng.

- Thì ra là như vậy! - Quân nhìn nó buồn buồn, nhưng sau đó lại nở nụ cười - Quân đau lắm. Nhưng Quân vẫn cảm ơn Lâm Anh đã nói thẳng, như này Quân thấy dễ chịu hơn một chút.

Nó lại ngạc nhiên đợt 2, sao lại có kỳ tích như thế được nhỉ.

- Quân cũng đã biết trước tình cảm của Lâm Anh như thế nào rồi, Quân cứ mặc kệ, chỉ cần có được Lâm Anh bên cạnh là đủ. Nhưng có lẽ Quân đã sai, thấy Lâm Anh cứ thấp thỏm về một người khác, Quân nghĩ nên giải thoát cho cả hai thì tốt hơn.

Quân cố vui vẻ tỏ ra ko có gì.

Nó thở phào nhẹ nhõm, tưởng đâu mọi chuyện sẽ tồi tệ hơn chứ. Nó mỉm cười thật duyên với Quân.

- Vậy.. chúng ta vẫn là bạn chứ?

- Chưa chắc - Quân cười - Bây giờ là bạn, sau này Quân ko dám khẳng định!!! hi hi

Nụ cười của Quân so với ánh nắng chiều càng rực rỡ hơn. Quân trong mắt nó luôn là một người tốt, là một người hiểu chuyện, là một người biết thông cảm. Nó nghĩ, nếu ai thật sự làm bạn gái Quân thì người đấy sẽ phải hạnh phúc lắm.

Còn nó... có lẽ tim nó đã đập lộn nhịp...

15. Chương 15 : Trong Quán Bar

Tối hôm đó.

Nó nhận được một cú điện thoại của Bính cận hỏi nó ra ngoài quán bar sau công viên gấp.

Nó ko nghĩ gì, lập tức xách túi đi luôn.

Đường đi vào quán bar khá vắng vẻ, lại ko có đèn, chỉ thấy nhấp nháy mấy ánh đèn màu trên nóc nhà. Đấy chắc là quán bar rồi.

Nó lần đường đến căn nhà có ánh đèn màu đỏ, càng đi gần thì càng nghe rõ tiếng nhạc đập bùng bùng. Nó cũng lần đầu đi vào quán bar, nó thấy hơi khó chịu. Âm thanh từ loa phát ra làm tim nó như cũng đập theo nhịp.

Bên ngoài lễ tẻ vài người, ai cũng quay sang nhìn nó.

Nó mặc kệ, nó đi thẳng vào bên sâu trong quán, nơi có chiếc sofa và một cái rèm mỏng che lại.

- Lâm Anh, cậu đến rồi à. Đi vào đây. - Thăng Bính cận đưa nó vào.

Nó thấy ai đó ngồi trên chiếc sofa trong ánh đèn mờ nhạt. Minh Tuấn ư? Hắn lại còn say xỉn loạng quạng nữa chứ... thật tình...

Thì ra hắn bỏ học để đến những nơi này, làm nó phải lo lắng, còn hắn thì ngồi đây uống rượu nghe nhạc.

- Tui khuyên thằng nhóc này nhiều rồi mà cậu ấy ko chịu về, nên mới gọi Lâm Anh ra đây - Thăng Bính cận ngao ngán.

- Cậu ta ngày nào cũng đến đây đúng ko? - Nó hỏi với bộ mặt hàm hực.

Thăng Bính gật nhẹ đầu...

Thấy nó, hắn dơ tay nên nguẩy nguẩy.

- Ô, cô bé đến rồi hả, lại đây ngồi cả anh nào.

Giọng nói say xỉn nghe phát ớn. Nó tức xanh mặt, tức điên lên được. Nó tiến lại gần hắn. Thấy trên bàn có một ly nước, nó quơ lấy vung mạnh vào mặt hắn.

- Chẳng ra làm sao!

Nó buông một câu, rồi quay lưng định bỏ đi.

- Đồ Lâm Anh! Cô đứng lại đó!!!

Nó khựng lại.

- Cô tưởng mình là ai hả? - Hắn vừa nói vừa lấy tay lau mặt - Cô tưởng mình là hoa khôi ai cũng theo đuổi ư? haha. Trong mắt tôi cô chẳng có một đồng xu giá trị gì, tôi cũng chỉ xem cô như một đứa con gái qua đường thôi, tôi chỉ chơi cô cho vui thôi, cô hiểu chưa???

Nó cố kìm nén, hai tay nắm chặt. Nó quay lại, đi đến trước mặt hắn.

- Vậy thì tôi cũng trân trọng nói cho anh biết, mr.Hoàng !!! Những việc làm của anh chỉ chứng minh anh là một đứa trẻ con mà thôi!

Hắn loạng quạng đứng dậy.

- Đúng, tôi trẻ con, tôi ko được như anh ta. Anh ta đẹp trai hơn tôi, học giỏi hơn tôi, được nhiều người theo đuổi hơn tôi nên cô mới chọn cậu ta có đúng ko???

Ừc... ực... ực...

Hắn cầm luôn chai rượu tu một hơi như uống nước lã.

- ANH THÔI ĐI - Nó hét lên, dơ tay quật mạnh tay hắn, chai rượu văng ra vỡ toang... nước bắn tung tóe...- Anh đúng là cái loại chẳng ra gì... uống công tôi lo lắng cho anh... còn anh... anh chỉ làm ra những trò điên rồ... tức chết đi được!!!

Lần này nó bỏ đi thật, mặc kệ phía sau thăng Bính đang gọi với theo nó. Phải đi thật nhanh. Lâm Anh, mày ko được khóc, nhất định ko được yếu đuối!!!

Những lời phỉ báng của hắn vẫn còn thoang thoảng bên tai nó. Nó ko chịu được nữa, hắn nói ko xem nó đáng một đồng xu, hắn nói chỉ chơi nó thôi... hắn quá đáng đến như vậy, thế mà nó còn quan tâm hắn, còn mong ngóng hắn... “Ôi mình thật là ngốc”....

Nó chạy. Nó muốn rời khỏi đây thật nhanh. Nó ko muốn nghĩ đến hắn thêm từ một giây nào nữa...

Bựpppppp....

- Áaaa.....

Nó vừa va phải ai đó một cú thật mạnh trước cửa sà, khiến nó bị ngã ra sau.

- Cái con nhóc này! Đi đứng kiểu gì thế hả???

Sau khi nghe tiếng quát của thằng đó, thì một đám con trai tiến lại. Một tên trong đám chỉ vào nó...

- Ô, con nhóc này là Lâm Anh mà!

Nó ngược lên. Cái thằng này là... hình như là...bạn trai của Lệ Nhi!!!....

...

30' sau.

Hắn vẫn ngồi trong bóng tối. Uống hết ly rượu này đến ly rượu khác. Thằng Bính cận khuyên hắn ko được nên đã bỏ về nhà trước.

Chỉ còn một mình hắn. Trong đầu hắn cứ nghĩ mãi đến Lâm Anh. Cho dù uống say cách mấy hắn vẫn ko thể quên được cái tên đó.

Hắn cứ nghĩ mãi tại sao nó đang bắt đầu vui vẻ với hắn, thì dùng một cái lại làm bạn gái của Quân. Tại sao mọi chuyện lại xảy ra trong một thời gian ngắn như vậy???

Hắn suy đi nghĩ lại, chấp chuyện nọ xọ chuyện kia. Rồi hắn luôn lách trong những chi tiết mà hắn biết về nó. Chợt... hắn thốt lên...

- Trời! Chẳng lẽ... mình đã hiểu lầm...

Hắn lấy tay ôm đầu, đầu hắn nhức nhối. Hắn đã đoán ra được cái gì đó, nhưng bây giờ hắn phải làm gì đây?

Một hồi sau hắn quyết định đi tìm nó. Hắn phải hỏi nó cho ra lẽ mọi việc!

Hắn loạng choạng khắp cả con đường, lật tung mọi thứ để tìm nó. Người đi đường thấy hắn cũng phải phát sợ, trong hắn cứ như một tên cướp ko cần đồ nghề che đậy.

Rồi hắn mệt quá, ngồi xuống góc cây và... ngủ luôn lúc nào ko biết.

16. Chương 16 : Kết Thúc Là...

Sáng hôm sau...

Bầu trời âm u... mây đen kéo đến...

Hắn mở mắt tỉnh dậy sau một đêm mệt mỏi... Đầu hắn vẫn còn đau nhức. Hắn nhìn xung quanh, cảnh tượng thật lạ lẫm... chuyện gì đã xảy ra vào tối hôm qua??? Sao mình lại ngủ ở dưới góc cây chứ???

Hắn cố vịn óc ra nghĩ lại... cố nhớ những chuyện hôm qua...

Đúng rồi.... phải tìm Lâm Anh...

Hắn cố đứng dậy và chạy đến lớp nó, hắn thấy Lệ Nhi đang đứng trước hành lang rụt rè nói chuyện điện thoại. Hắn ko để ý, chỉ nghe thoáng qua mấy từ gì đó. Next! hắn ko có thời gian để bận tâm đến chuyện này. Bây giờ hắn phải tìm cho bằng được Lâm Anh...

Trong lớp nó cũng ko thấy nó đâu, chạy xuống căn tin cũng ko có, đến mấy cái ghế giữa sân nó ưa ngồi cũng ko. Hắn chỉ thấy một mình Quân ngồi học bài, hắn chẳng muốn hỏi.

Ở trường ko có vậy nó đã đi đâu?

Suy ngẫm một chút, hấn vội chạy đến ngôi lều mà nó cả hấn đã nướng thịt ở đó.

Đến nơi chỉ thấy trống ko, chẳng có thứ gì thay đổi cả.

Linh tính của hấn cho thấy có chuyện chẳng lành. Hấn vội chạy về nhà nó.

- Chào hai bác - hấn thở hồng hộc khi thấy bố mẹ nó đứng sẵn trước cổng - Hai bác có thấy...

- Minh Tuấn hả? Hai bác đang lo quá đây, cháu có thấy Lâm Anh nhà bác ko? Nó đi từ tối qua vẫn chưa về, hai bác định gọi điện đến công an trình báo thì thấy cháu.

Bác gái nói với vẻ lo sợ, còn bác trai cứ đi đi lại lại quanh cổng.

- Dạ... tối qua cháu có gặp Lâm Anh một chút. Nhưng sau đó cô ấy đã bỏ về rồi mà.

- Trời ơi, con ơi là con, đi đâu mà đến giờ này còn chưa về... huhuh - Bác gái vừa khóc vừa kêu trời kêu đất.

Hấn chợt nghĩ đến ban nãy, Lệ Nhi đang nói chuyện với ai đó mà hấn nghe loáng thoáng cái gì mà ... ” cây cầu gần trường ”.

Bây giờ thì hấn đã đoán biết được chuyện gì, hấn vội trấn an hai bác đừng quá lo lắng, hấn nhất định sẽ đem Lâm Anh về nhà.

Thế là hấn xòng xọc chạy ngay đến cây cầu mà hôm hấn cả nó ném đá, vì ở gần trường chỉ có một cây cầu đó thôi. Đang trên đường thì trời lại đổ cơn mưa to. Cơn mưa ào ạt như hôm hấn đi tìm nó, hấn nghĩ đến khuôn mặt sợ hãi của nó lúc đấy, hấn nghĩ đến tiếng khóc của nó khi ôm nó vào lòng mà thấy ray rứt hơn.

Hấn hận con nhỏ Lệ Nhi thì ít, mà hận mình thì nhiều, nếu như tối qua hấn ko nói ra những lời xúc phạm đến nó thì đâu ra nông nỗi này... Nếu như hấn đi tìm nó ngay lúc đó thì biết đâu mọi chuyện sẽ ko tồi tệ đến vậy... Và nếu như ngay từ đầu hấn hiểu được chuyện thì...

Hấn cố chạy thật nhanh... mặc cho mưa cứ tạt vào mặt hấn. Mặc cho sấm sét đập đùng đùng, giờ này chắc nó vừa lạnh vừa sợ, hấn nghĩ đến nó thì cái chân như gắn thêm công tắc nơ làm hấn chạy thật nhanh như chưa thể có.

Đứng trên cây cầu, hấn đảo mắt xung quanh, ko thấy nó, hấn gào to tên nó. Cũng ko nghe thấy gì.

- LÂM ANH... trả lời anh đi, em đang ở đâu???

Hấn cố thét lên một lần nữa, lần này lại có âm thanh ậm ừ rất nhỏ, rất yếu ớt. Hấn cố gắng giữ im lặng và nghe lại, đúng là tiếng của Lâm Anh, tiếng phát ra dưới chân cầu.

Hấn vội chạy xuống.

Hấn hốt hoảng khi nhìn thấy nó ở dưới cây cầu, người nó bị một sợi giây thừng buộc chặt với góc cây, miệng bị bịt kín bởi chiếc băng dán đen. Người thì ướt sũng, mặt lạnh ngắt ko một giọt máu. Đôi mắt thâm quầng ánh lên khi thấy hấn, người nó cố cự quậy nhưng sức nó ko nổi nữa.

Hấn chạy lại nó, vừa mở dây trói ra vừa nói.

- Xin lỗi em, anh đã đến trễ. Xin lỗi...

Trên má hấn nhỏ ra một giọt, ko phải nước mưa, mà là một giọt nước mắt mặn...

Vừa tháo dây ra nó đã ôm chầm lấy hấn. Đôi tay bị trói chặt hấn lên những vết bầm trên da. Nhưng khi thấy hấn, nó đã ko còn biết đau nữa. Nó chỉ khóc vì sợ thôi...

- Sao giờ này anh mới đến, sao giờ này anh mới tìm thấy em??? Anh có biết là em sợ thế nào ko??? huhuuh
- Nó đưa tay đánh đánh lên vai hấn, khóc lóc, miệng ko ngừng trách móc hấn -. ... Em tưởng mình sẽ bị chôn xác ở đây chứ... Em tưởng anh bỏ mặc em rồi chứ... anh hư lắm...anh hư lắm.. huuhhu..

- Em đánh đi, đánh mạnh vào. Là anh sai tất cả, là anh đã bỏ mặc em, anh xin lỗi.

Hấn cầm tay nó đánh thật mạnh vào ngực mình. Hấn hối hận lắm rồi, hấn đau lắm rồi.

- Anh là đồ ngốc... anh xấu xa... anh xem thường em... huhu... anh nói đang chơi em... em ghét anh...huhu..

Hắn nhắm mắt, hồi hận. Thử thì bên tai nó.

- Ủ, anh ngốc. Anh thật ngốc quá. Vì anh ghen nên anh đã ko còn lý trí. Đã nói ra những lời xúc phạm đến em... em cứ đánh đi...

Lại một lần nữa chúng nó đứng ôm nhau dưới mưa... nó lại khóc trong vòng tay của hắn...

Một lúc sau...

- Em ko còn sức nữa, em mệt quá. - Giọng nó yếu ớt thử thì bên tai hắn.

Hắn đưa lưng ra công nó. Mưa cũng bắt đầu tạnh dần....

Nằm trên đôi vai to khỏe của hắn, nó mỉm cười hạnh phúc. Nó nhận ra rằng dù nó có cố kiên cường đến thế nào thì ở bên cạnh hắn nó vẫn thấy mình thật nhỏ bé, cần được che chở, cần được quan tâm.

- Minh Tuấn à, thật ra em và Quân...

- Em ko cần giải thích, anh đã biết hết rồi!!! - Hắn chen lời - Em đang muốn trả thù Lệ Nhi có đúng ko? Lần sau em đừng dại dột như thế nữa nhé.

- Tại anh ngốc thôi!!!

- Ủh! Anh ngốc nên tối qua mới nói với em những lời như vậy. Đây chỉ là lời nói trong lúc tức giận, em tha lỗi cho anh có được ko?

- Chỉ một lần này thôi đó! - Nó không nhẽo, rồi ngáp dài - Em mệt quá, em ko mở mắt được nữa. Em ngủ nhé!

- Ủ!

Nó lấy ngón trỏ viết lên vai hắn ba từ...

Sau đó nó thiếp luôn trên vai hắn. Một nơi vừa ấm vừa an toàn có thể cho nó ngủ một giấc thật say sau một đêm sợ hãi khiến nó ko thể chợp mắt một giây nào được.

Mặc dù hắn cũng mệt mỏi, đầu còn hơi nhức. Nhưng bù lại, có ba từ của nó, hắn đã mãn nguyện lắm, hắn ko còn mong gì hơn là thời gian có thể dừng lại ở giờ phút này, để hắn mãi mãi được hạnh phúc bên nó...

* Trên con đường tấp nập và ướt át, hắn vẫn lặng lẽ công nó đi.

* Hắn vẫn sẽ làm như vậy, sẽ là chỗ dựa cho nó, và duy nhất mỗi nó!

* Hắn tự hứa với mình rằng, từ đây về sau hắn nhất định sẽ bảo vệ những giọt nước mắt của nó.

Kết thúc là... một tình yêu lại bắt đầu...

* Chắc các bạn ai cũng biết ba từ đó là gì đúng ko? Đó là : " Em Yêu Anh" !!!

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoanh-khac-duoi-mua>